

Auditori i Palau milionaris a la Devesa

Després de més de quatre anys d'obres, del 25 al 28 de maig van tenir lloc els actes de la inauguració oficial de l'Auditori i Palau de Congressos de Girona, un edifici situat en un dels llocs privilegiats de la ciutat, la Devesa de Girona, i d'una inversió milionària, uns 18 milions d'euros, comptant què va costar fer-lo i equipar-lo.

Dissenyat per l'equip d'arquitectes format per Jordi Bosch Genover, Joan Tarrús Galter i Manel Bosch Aragó, l'edifici s'estructura en dues plantes. L'entrada principal se situa en un dels vèrtexs triangulars, el situat entre l'entrada de la Devesa i el passeig de les ribes del Ter. A la planta baixa, a més d'un impressionant rebedor de més de 1.000 m², s'hi situa l'espai destinat a auditori, amb tres sales. Dependent de l'activitat musical que s'hi desenvolupi —per exemple, si és música de cambra o són concerts orquestrals— s'utilitzarà una sala o una altra. També dependrà de l'assistència, ja que la sala més gran, amb diferents nivells, té una capacitat per a 1.230 butaques. Les altres dues són de dimensions més reduïdes, i poden acollir 178 i 398 persones cada una.

La primera planta està bàsicament reservada a la celebració de congressos, convencions i jornades. A banda dels despatxos i la zona de cafeteria hi ha un

gran espai que es pot subdividir en sales més petites mitjançant mampares i plafons, segons el nombre

d'assistents. Una part a destacar de la darrera planta és la terrassa exterior, que ofereix una magnífica perspectiva del parc de les ribes del Ter, el riu i el pavelló de Fontajau.

Tot i que la inauguració es va fer amb una programació solemne —des de les actuacions de Maria Bayo o Madredeus fins a la tradicional cantada de les escoles de la ciutat, l'«Anem tots junts a cantar», l'equipament encara no ha entrat en funciona-

ment. Els responsables de la seva gestió compten que durant l'estiu s'acabaran de polir els detalls i es faran proves de so o de càrrega, i que l'activitat començarà al setembre, amb un congrés sobre paisatge. Pel que fa a música, es preveu fer-hi uns 60 concerts anuals.

Una de les crítiques més punyents que s'han fet a l'equipament ha estat la manca d'aparcament a la zona. Hi ha un projecte pendent d'executar que permetria cobrir un tram

La catedral, cada cop més lluny

En el seu llibre de records gironins, Josep Pla constata que a les ciutats europees hi ha un petit món comercial «que viu a l'ombra de les catedrals, que s'ocupa certament de les coses temporals, però que sens dubte serveix i facilita el compliment de vocacions més altes». En canvi, constata que «seria absolutament impossible de cercar, pels voltants de la catedral de Girona, el més petit testimoni lligat de lluny o de prop amb una situació semblant; sembla rebutjar tot terrenal contacte amb qualsevol forma d'activitat profana». Això és el que dóna a la seu de Girona la seva antipàtica imatge de poder i de domini, que ha trobat la més forta expressió literària en els últims versos del sonet de Jeroni Zanné: «Els casals que l'envolten, muts i altívols, / llurs fronts xacrosos van baixant ombrívols / com cérvols astorats per un lleó».

En el decurs dels últims anys s'havien fet considerables esforços per trencar aquesta inhòspita imatge secular de ressonàncies feudals. A l'escalinata, a la plaça i a l'esplanada dels Apòstols hi havien proliferat concerts, recitals, exposicions florals, taules de bar i parades diverses que s'acollien a l'ombra protectora del temple sense perjudicar allò que Pla anomena «el compliment de vocacions més altes». Semblava que el temple i la ciutat s'agermanaven i que havien començat a conviure en una feliç conjunció d'actituds i d'interessos compartits.

Però, de sobte, els canonges del capítol catedralici han posat fi al miratge. Han refermat el dret que asseguren tenir sobre els anomenats «espais annexos» al temple i que fins ara eren tinguts com a llocs de domini públic. En aquests espais exteriors no hi deixaran fer gaire res: el mercat gastronòmic del Festival de Músiques Religioses del Món els sembla «indecorós» (molt típic del llenguatge eclesiàstic) i l'escalinata no pot resistir, segons diuen, «l'impacte agressiu» de les cadires dels espectadors dels concerts (curiosament, no es diu si són agressives les llances dels manaies que percudeixen durament els graons la nit del Divendres Sant). Pel que fa a l'interior, exigeixen que els concerts siguin gratuïts (ells, que fan pagar entrada per visitar el temple) i han establert unes normes de funcionament calcades de la més estricta censura franquista.

Envoltada de tantes restriccions, la catedral esdevé cada cop més altiva i solitària, més allunyada de la vida dels ciutadans.

Narcís-Jordi Aragó